

The background of the cover is a pinkish-purple. It features a stylized illustration of a girl with long dark hair, seen from the back. She is wearing a blue sweater with white and yellow dashed lines. On the sweater, there are several symbols: a yellow sun with a face at the top, a rainbow with clouds on the left, two black musical notes in the center, a pink peace sign on the right, and a pink heart with a crack at the bottom. The title is written across the sweater in a playful, hand-drawn font.

KAMARÁDSTVÍ NEKONČÍ

LISA GREENWALDOVÁ

bambóok

bambôk

S láskou věnuji světlé památce své matky
Jo Ann Greenwaldové, která se mě vždycky ptala, jestli si myslím,
že se z té nové kamarádky stane moje „nejlepší přítelkyně“.

LISA GREENWALDOVÁ

„SYLVIE REBECCO BANKOVÁ!“

Stojím venku na verandě a ulamuju si kousek banánového chlebičku ze svého oblíbeného longportského pekařství, které se opravdu jmenuje Banana Bread, když vtom spatřím Sylvii, jak míří po chodníku k nám. Pohupující se špinavě blond kadeře jí splývají na ramena. Srdce mi málem vyskočí z hrudi: mám pocit, jako by to byly celé roky, co jsme se neviděly, a ne jenom dva měsíce. Zase jsme spolu a můj svět je opět dokonalý.

Odložím talíř a seběhnu po schodech dolů, abych ji přivítala. „Jupí! Jsem tak šťastná, že tě zase vidím.“ Za mnou jde i Ponton – tenhle pes rasy shih-tzu chce být vždycky u všeho.

Padnu Sylvii kolem krku a dlouho se objímáme, až se u toho skoro zpotíme.

„Ahoj Leni,“ řekne, když se od sebe odtáhneme, a nezní to ve-sele, ale ani ne mrzutě. Je to někde uprostřed. „Ahoj Potrhlíku.“

Natáhne k němu ruku, aby ho pohladila, a on se postaví a olízne jí koleno.

Vrátíme se spolu na verandu, sedneme si do houpacího křesla a Sylvie se na mě podezíravě zahledí. „Máš zvltněné vlasy, udělala sis na noc copánky nebo něco takového?“

„Ne.“ Držím v ruce několik pramenů a prohlížím si je. „Myslím, že jsou stejně vlnité a stejně hnědé jako dřív.“ Pokrčím rameny. „Tolik jsi mi chyběla, Sylvo!“ Cítím obrovskou potřebu jí hned teď všechno říct, všechny podrobnosti o táboře a o Maddy i to, jak jsem si tam připadala sama, ale mám dojem, že musím počkat. Nechci začínat takhle smutně, když jsme se po táboře setkaly poprvé až teď.

„Taky jsi mi chyběla,“ odpoví poměrně nevýrazně.

Pak mlčíme, skoro jako bychom zapomněly, jak spolu mluvit. Někde jsem četla, že s tím, s kým mluvíte pořád, toho máte na povídání paradoxně víc. Když spolu nějakou dobu nemluvíte, je toho, co si říct, méně, i když by si člověk myslel, že to bude naopak.

„Co tu dělají ty šanony?“ zeptá se mě a podívá se na podlahu verandy. „Hele, to vypadá jako moje písmo!“

„Je to tvoje písmo,“ zasměju se. „Dělám to, co dělám vždycky, když se vrátím z tábora. Dopisy, které jsem psala domů, dávám do jednoho pořadače, a ty, co jsem dostala, do druhého. Schovám si je, abych je měla napořád.“ Obrátím oči v sloup. „Víš, jaká je moje máma.“

„Jasně, vím.“ Opře se v křesle. „Tohle léto jsi mi ovšem moc nepsala.“

Na chvíli se mi do tváře nahrne horko. „No, bylo to celkem náročné léto. Pamatuješ si na mou kamarádku Maddy?“ zeptám se jí.

„Hm.“ Chvíli přemýšlí. „Ani ne.“

Trochu mě překvapí, že si nevzpomíná. „No, úplně se zbláznila do fotbalu a mě si skoro nevšímala, takže jsem se tam

bavila s jinýma holkama, které byly sice fajn, ale nebyly mi tolik blízké.“ Odmlčím se. „Jsem fakt ráda, že jsem doma a s tebou, že se zase budeme vídat a chodit spolu do školy.“

Sylvie přikývne a natáhne si nohy před sebe. „No, víš, já jsem celé prázdniny strávila tady s Annie a Palomou. Možná teď nebudeš chápat všechny naše vtipy, narážky a podobně, a to bez urážky.“ Začne mě svědit celé tělo, ale snažím se to ignorovat. „Byly jsme spolu prakticky každý den. Většinou teda jen s Annie a Palomou, protože Tereza trávila polovinu prázdnin u babičky v Marylandu, ale někdy se s námi sešla i ona.“ Odmlčí se.

„Říkaly jsme si PAS. Jako cestovní pas.“

„Nebo zbrojní pas,“ navrhnou. „Taky dobrý, ne?“

„Jo, to taky.“ Sylvie se zachichotá. „Ale když se k nám přidala Tereza, byly jsme PAST.“

Přikývnu a donutím se k úsměvu. Zajímalo by mě, jestli je v jejich zkratce místo pro moje E, třeba PESTA nebo PASTE.

Sylvie pokračuje: „Taky jsem se občas scházela po výtvarném kurzu s Anjali, ale nijak zvlášť často. Nějakou dobu strávila s rodiči na cestách. Pronajali si karavan!“

„Páni!“ Vyvalím oči. „To zní fakt úžasně.“

„To jo. Hodně jsme se ale sblížily s Palomou,“ dodala Sylvie. Snažím se nevnímat své vnitřní rozechvění – stejné, jako jsem měla v létě, když trávila Maddy neustále čas s Wren, Hattie a dalšími fotbalistkami.

„Super,“ odpovím a pokouším se v sobě najít aspoň trochu nadšení. „Co jste celou dobu dělaly?“

„Většinou jsme chodily na pláž. A taky jsme na jejich ohništi opékaly všechny ty nové sušenky a marshmallow, abychom si udělaly představu, jak budou chutnat. Slepily jsme třeba jedno Oreo, jedno cookie a k tomu marshmallow a čokoládu.“

„Páni,“ vydechnu znovu.

„A takových kombinací jsme udělaly spoustu. Se všemi možnými příchutěmi Oreo,“ pokračuje Sylvie a já se v tom začnu trochu ztrácet.

„To zní super.“

Ulomím si další kousek banánového chlebičku. Chci ho dojíst, protože je opravdu dobrý, ale najednou se mi stáhne žaludek.

„To jste si skvěle užívaly. Štve mě, že jsem se tak dobře neměla. A to s Maddy mě fakt šokovalo. Doteď to pořádně nechápu.“

„Jasně, je to divné,“ odmlčí se. „Hm, to je fakt.“

Složí ruce do klína, skoro jako by čekala, až něco řeknu, ale já jsem stále ještě nervózní ze všeho, co vyprávěla o Palomě a o opékaných sušenkách. Mám zvláštní pocit, že mě vyřadily z něčeho, čeho jsem se však popravdě ani nikdy nechtěla účastnit.

„Můžeme si teď, prosím tě, promluvit o mé narozeninové oslavě? Víím, že ji vždycky odkládáme, než se vrátíš z tábora, ale tentokrát pro mě bylo fakt těžké na ni takhle dlouho čekat.“

„Jo, ale nejdřív ti chci ještě něco říct!“ Zabubnuju si prsty o stehna a pocítím úlevu, že můžu do téhle nešťastné konverzace vnést něco zábavného. „Mám super nápad na naše kostýmy na přespávačku v šestém ročníku.“

„Vážně?“ zeptá se Sylvie. „Už jsi ho přidala na seznam našich návrhů kostýmů? Ani se mi nechce věřit, že to plánujeme už od třetí třídy!“

„Ještě jsem ho nezapsala, ale jestli se ti bude líbit, udělám to.“ Pootočím se k ní. „Mýdlo a mycí houba! Měly to dvě vedoucí na táborovém maškarním a vypadaly naprosto úžasně.“

„Vážně?“ zeptá se Sylvie a trochu se zamračí. „Já nevím. Zní to divně, Leni. Bez urážky.“

Poškrábu se vzadu na hlavě. „No, byl to jen návrh. Každopádně máme ještě čas.“

„Takže prosím, prosím, můžeme teď probrat můj večírek?“ Sylvie zatleská a vytáhne zápisník a tužku z velké tašky přes rameno s nápisem Longport Cones (který nepředstavuje nic menšího než to nejlepší zmrzlinářství od samotného vynálezce zmrzliny). Vesele se usměje a já zaženu zvláštní pocit, že jsem se ocitla mimo hru. Možná se mě veškeré události spojené s Maddy příliš dotkly, takže jsem teď přehnaně přecitlivělá, když vím, že holky fungovaly beze mě ve složení P-A-S-T.

Sylvie je tady, tak jako vždycky, a plánujeme její narozeninovou oslavu, stejně jako vždycky. Všechno je tedy v pořádku a vůbec nevadí, že se jí můj nápad nezamlouvá. Možná jí mýdlo a houba dokonce připadají příliš osobní, i když jde jen o kostým.

„Jasně! Jsem jedno velké ucho!“ Zvednu ruce do vzduchu a napodobím svou vedoucí Natalii z tábora. „Nejdřív mi řekni, co všechno tě už napadlo, ať jsem v obraze.“

„Určitě podnikneme něco na zahradě, protože opékat sušenky je super. A v září bude ještě dost teplo. Chci si prostě léto prodloužit, jak jen to půjde.“ Odmlčí se. „Co třeba filmový večer na zahradě?“

„Jóóóó! Určitě! Můžeš si objednat krabičky s popcornem. Možná by dokonce šel pronajmout opravdový stroj na popcorn,“ navrhuju.

„Ano! Skvělý nápad!“ Sylvie nadšeně zatleská.

„Máš nějaký seznam hostů?“ zeptám se a zírám na veverku, jak bez ustání šplhá nahoru a dolů po stejném stromě.

„Samozřejmě Annie a Paloma. Taky Tereza. A ty. Anjali a možná ještě další holky z výtvarného kurzu, se kterými se kamarádím.“ Odmlčí se. „Možná Liam a Patrick odnaproti?“

Nevím. Jdou na katolickou střední školu, takže už je nebudeme vídat. A mám vůbec zvát nějaké kluky, nebo ne?“

„Hmmm.“ Chvilí přemýšlím. „Jenom holky.“ Je nám jedenáct (Sylvii skoro dvanáct) a kamarádit se s kluky už není tak snadné jako dřív.

„Ale co Rumi a Elizabeth?“ zeptám se. „S nimi se taky kamarádíš, i když to nejsou tvoje nejlepší kamarádky, víš, jak to myslím? Ale protože jsou nejlepší kamarádky s Anjali, nějak se to vyrovná.“

„To sice asi jo,“ odmlčí se a připadá mi, že ji trochu rozčiluje, že toto téma vytahuju, „ale nejsme si vůbec blízké, mimo školu se vůbec nestýkáme a chci pozvat Callie a dvojčata z výtvarky. Celé prázdniny jsem se s nimi jednou týdně vídala.“

„Dobře.“ Chci zmínit, že bude možná vypadat divně, až se vrátíme zpátky do školy a Rumi s Elizabeth zjistí, že je na svou oslavu nepozvala, ale zarazím se.

Sylvie si zapíše všechna jména. Je nás devět včetně ní, což mi pro filmový večer na zahradě připadá tak akorát. Jejich zahrada je sice velká, ovšem ne zase příliš, a tak nechceme, aby byla oslava přeplněná nebo chaotická.

„Jo!“ vyjeknu. „Právě jsem si na něco vzpomněla.“

„Na co?“

„Ta holka, co jsem s ní byla na pokoji na táboře – Shirley –, byla tam letos poprvé. Je trochu nepříjemná a vytahuje se. Každopádně loni zařídila na své narozeniny jednu věc, o které nám vyprávěla, a mně to připadalo fantastické. Chtěla jsem ti o tom napsat, ale pak jsem zapomněla.“ Odmlčím se, abych popadla dech. „Tedy, pronajala si malé stany! Měla je na zahradě. Přejde majitelka firmy, všechny je rozmístí, postaví, přinesou se světla, polštářky a stolečky, prý to bylo úplně super.“

Sylvie rozevře oči tak široce, jako by to byla ta nejlepší informace, jakou kdy slyšela. „Fakt? A mohla bys mi zjistit, jak se ta firma jmenuje? Můžeš se jí zeptat? Tohle bych určitě chtěla!“

„Jasně, to víš, že jo!“ Zvednu mobil, ale pak si uvědomím, že jsem si do něj neuložila na Shirley číslo. Budu muset dojít nahoru a zkusit ho najít. „Udělám to, až odejdeš.“

Nevím, proč mi trvalo tak dlouho, než jsem si na stany vzpomněla, ovšem budou určitě zlatým hřebem večírku, úplná třešnička na dortu (i když já třešně nesnáším). Když je vám totiž dvanáct let, už to něco znamená. Máte dojem, že je to dost zralý věk. Navíc jsou to poslední narozeniny předtím, než se z nás stanou teenageři. A Sylviiny narozeniny bývají vždycky první oslavou v novém školním roce, takže jde o důležitou událost. V podstatě takový výkop.

„Leni! Já se tolik těším!“ Vstaneme, ona se ke mně natáhne, obejmě mě a konečně mi to připadá jako objetí nejlepších kamarádek. Už není tak zvláštní jako předtím. „Musím už jít domů. Máma mi slíbila, že mi dneska nakoupí věci do školy, protože zítra odjíždíme se sestřenicemi na Block Island. Můžeš mi dát co nejdřív vědět, až se ti Shirley ozve, abych se na to mohla mamky zeptat?“ Vstane, vytáhne si nahoru růžové šortky s manžetami a narovná si nohavičky.

„Jsou tady tenhle týden PAT, abychom spolu někam vyrazily?“ zasměju se.

„Hm,“ povytáhne Sylvie obočí. „Byl by to způsob, jak tě zapojit do party.“

To mě sice zabolí, ale myslím, že si dělá legraci. O nic nejde.

„Jen vtipkuju. Ale ne, vlastně tu nejsou. Paloma kempuje někde jako každý rok s lidmi z kostela a Tereza se, řekla bych, vrací k babičce.“

Přikývnu. „A co Annie?“

„S tou teď nic nebude. Dělají rekonstrukci celého domu, protože měli minulý týden vytopený sklep, a tak musí pomáhat mámě balit a podobně.“

„No teda! To zní fakt hrozně.“ Zvednu Pontona a přivinu ho k sobě. Tuším, že to bude po celý týden můj jediný kamarád.

„Je to dost hrozný, ale až všechno předělají, bude to super. Víš, jak to u Annie doma vždycky vypadalo, takové těsné – mají to tam opravdu malé.“

„Když myslíš...“ Nikdy předtím mě nic takového nenapadlo.

„Teď budou mít renovovaný nový sklep a pořídí si do něj pingpongový stůl, pinballový hrací automat a taky obrovskou sedačku, kde se budeme moct dobře bavit, půjde tam přespávat a cokoliv.“ Odmlčí se. „Každopádně už musím jít. Hrozně se těším do školy!“

Sylvie odchází a já na ni ještě zavolám: „Oficiálně zahajuju odpočítávání nástupu DO ŠESTÉ TŘÍDY!“

Otočí se a podívá se na mě se zvláštním výrazem ve tváři, jako by chtěla naznačit, že to se svým nadšením přeháním, ale pak se usměje, zvedne palec a jde dál.

Ztěžka polknu. Vážně doufám, že budeme jako PESTA fungovat.

POSLEDNÍ TÝDEN PRÁZDNIN TRÁVÍM tím, že dělám domácí úkoly, které jsme dostali na prázdniny. Smutné, ale je to tak.

Sylvie měla pravdu, nikdo tady není, a tak se snažím příliš netrápit skutečností, že jsou všichni pryč nebo mají vlastní program a že od té doby, co jsem se vrátila domů, jsem neviděla Annie, Palomu, Terezu ani nikoho jiného.

Až vypukne o víkendu Sylviina oslava a až zase začne škola, všechno se vrátí do normálu, včetně našich vztahů.

Někdy si ale začnu dělat starosti, aby se to, co se stalo na táboře s Maddy, neopakovalo i ve škole. Snažím se tuhle myšlenku hodit do svého virtuálního mozkového koše, stejně jako bych to udělala s dokumentem v notebooku.

Teď sice necítím pevnou půdu pod nohama, ale jakmile začne škola a všechno se rozproudí, bude zase všechno v pohodě.

Jako prázdninový domácí úkol jsme dostali obrovský balík matematických příkladů a tři knihy k přečtení. Musíme také napsat esej o svém jménu. Všichni byli naštvaní a připadalo jim to hloupé. Ale abych byla upřímná, mě to nadchlo.

Všichni mi říkají Len nebo Leni, ale ve skutečnosti se jmenuju Eleni.

Přesněji Eleni Belle Klarsteinová.

Jméno Eleni jsem dostala po babičce Heleně, mámě mojí mámy, kterou jsem neznala, ale hodně jsem o ní slyšela. Zemřela několik měsíců před mým narozením a moje máma s ní měla velmi blízký vztah. Šlo o jedno z oněch mimořádných neštěstí, o nichž se dočtete, cítíte se hrozně a potom si znovu a znovu připomínáte, že máte říkat svým blízkým, jak moc je máte rádi, protože život je pomíjivý, nepředvídatelný a tak podobně.

Eleni je varianta Heleny, obě jména znamenají v řečtině jasné, zářivé světlo. Nejsme Řekové, ale ten význam mi připadá úžasný, obzvlášť když jsem se až do svých osmi let bála tmy. Svě prostřední jméno Belle jsem dostala po prababičce, Helenině mamince Annabelle.

Celou esej mám tedy už v podstatě napsanou v hlavě, ale potřebuju ji ještě dát na papír. Všechny úkoly máme psát v počítači, ale já si je vždycky píšu nejdřív do svého deníku. Můj deník je jakýmsi prodloužením mého mozku.

Dává mi to smysl, protože mým největším životním snem je mít svoje vlastní papírnictví, až budu starší. Poslední nápad na jeho název, který jsem měla, byl Pastelky od Elenky, ale nejsem o něm zcela pevně přesvědčená. Myslím, že mám na víc, a naštěstí zbývá dost času na to, abych ještě vymyslela něco opravdu úžasného.

Ležím v houpací síti a poslouchám audioknihu *Jedno bláznivé léto*, které napsala Rita Williams-Garcia, když vtom se přestane přehrávat, protože mi přes FaceTime volá Sylvie.

„Ahoj, jen jsem ti chtěla říct, že jsme si domluvili tu paní se stany! Máma hledala na internetu a povedlo se jí její firmu najít, takže už Shirley shánět nemusíš.“

„To je skvělé!“

„Ano! Jsem tak nadšená! Bylo to na poslední chvíli, takže máme velké štěstí, že byla volná. Ani tomu nemůžu uvěřit...“ Pak se volání přeruší, pravděpodobně kvůli špatnému mobilnímu signálu na ostrově, několik minut ji slyším špatně a nakonec se hovor ukončí. Pokouším se Sylvii ještě několikrát dovolat, ale pak to vzdám a vrátím se ke své audioknize.

„Len, děláš úkoly?“ zavolá na mě z domu mamka. „Opravdu nerada se tě na to ptám.“

„Už se chystám začít!“ křiknu zpátky.

Ponton se na mě pochybovačně podívá. Jestli i pes pozná, že neříkám pravdu, musí to být dost očividné.

„No tak, Potrhlíku,“ zašeptám, „brzy začnu. Neboj se.“

Běží za mnou, když vejdu dovnitř a zamířím nahoru do svého pokoje, abych si vzala deník a oblíbené gelové pero s tenkým hrotem.

Vracím se zpátky ven. „Ty ještě pořád nepracuješ?“ vyhrkne máma, když kolem ní proběhnu. „Len, no tak, prosím tě. Víš, jak nesnáším, když ti všechno musím neustále připomínat.“

Povzdechnu si a snažím se nerozčilovat. Na to, jak nerada prý tohle mamka dělá, si to dopřává na můj vkus až příliš často!

Myslím, že za tím stojí její úzkostnost, pořád totiž chce, aby bylo všechno tak, jak má být, tedy pokud možno co nejlépe. Je ráda, když má veškeré záležitosti pod kontrolou – nejen konkrétní věci, ale zkrátka úplně všechno.

Proto jí taky naprosto vyhovuje její práce výkonné ředitelky v Monterey Springs, v *tom nejlepším domově pro seniory v Middleportu*. Nese zodpovědnost za všechno, co se tam děje, a navíc ji za to všichni milují.

„Budu dělat úkoly venku,“ prohodím a cestou ke dveřím popadnu malou plechovku Spritu. „Žádný strach.“

Na terase se posadím ke stolu a Ponton se schoulí pod mou židlí.

Připravím si pero a chystám se začít psát esej o svém jménu, když vtom se mi v hlavě zase zjeví Maddy. Jediný způsob, jak se jí zbavit, je zapisovat si myšlenky, které ke mně přicházejí.

Nemůžu přestat myslet na celou tu záležitost s Maddy; pořád mi straší v hlavě, je jako zatuchlý zápach ve sklepe, který nejde vyvětrat. Nechce zmizet. Nevím, co s tím mám dělat nebo s kým si o tom promluvit.

Pokusím se tomu přijít na kloub. Udělám si rekonstrukci – vzpomenu si, jak se to stalo.

Přijely jsme na tábor a všechno probíhalo normálně jako jindy: mlsaly jsme hnědý cukr ze snídaňového baru jako obvykle, Maddy si jako vždycky zabrala horní palandu a já dolní. Ale postupně se všechno měnilo. Tentokrát na mě nečekala, až půjdu na večeri. Nechtěla se se mnou zapsat na kroužek keramiky. Nebyla na mě protivná, ale neustále mi připadala jaksi vzdálená.

Pořád chtěla trávit čas s Wren, Hattie a s ostatními fotbalistkami. Říkala jsem si: Dobře, alespoň že je se mnou, když ležíme na palandách, třeba při odpoledním klidu, jako vždycky píše dopisy na mé posteli, chodíme spolu z jídelny. Ale postupně skončilo i tohle, cítila jsem napětí, byla jsem ze všeho zmatená a už jsem ani nedokázala věřit tomu, že bývala dříve na táboře mou nejlepší kamarádkou.

Nakonec jsem se hodně bavila s Lilly a Shirley, protože tam byly nové, nikoho neznaly a já jsem taky koneckonců nikoho jiného neměla.

Musím přestat psát. Příliš mě to bolí. Prozatím končím.

Zavřu deník, zvednu se od stolu a cítím nepřekonatelnou potřebu zavřít oči.

Přejdu k houpací síti; budu jen deset minut relaxovat a pak se pustím do práce. Opravdu.

Já: Šíleně se těším na tu oslavu!

Já: Nevím, jestli si mám oblíknout džínový overal, nebo plátěnou kombinézu.

Já: Nemohla bys na chvilku na FaceTime a poradit mi?

Sylvie mi neodepisuje; asi má plné ruce práce s přípravami. Když se vrátila z Block Islandu, čekala jsem, až mi řekne, kdy si můžeme promluvit přes FaceTime, abychom si naplánovaly oblečení na večírek, a když to neudělala, připadalo mi hloupé jí to navrhopvat.

Udělala jsem si selfie, abych měla představu o tom, jak vypadám, a pak jsem se jakoby propadla králičí norou a znovu si přečetla záznamy v deníku o večírcích z minulých let. Myslím, že tohle je na deníku to nejlepší – že si můžete znovu přečíst, co jste prožívali, a připomenout si, na co byste jinak nejspíš zapomněli. Asi bych neměla ohrnovat nos nad mámou, která všechno archivuje a dokumentuje, protože dělám vlastně to samé.

Všecko schovávat je asi vlastnost, která se dědí.

Po večírku v zábavním parku jsem se vrátila k Sylvii na přespání. Když jsme večer usínaly, řekla mi, že největší radost měla z mého dárku. Věděla jsem, že je ten třpytivý batůžek úžasný, hned jak jsem ho uviděla!

Listuju až na začátek deníku, abych se podívala, kolik mi bylo, když jsem tenhle sešit začala psát.

Jaký máme se Sylvii právě cíl: Přimět naše mámy, aby nám dovolily nechat si poslední den třetí třídy propíchnout uši.

Co teď musíme:

- Být co nejslušnější.
- Nikdy si nestěžovat na to, co je k večeri.
- Vždycky pochválit maminkám jejich náušnice.
- Najít ta nejlepší místa v Longportu, kde se propíchují uši.
- Co nejmileji je poprosit, jestli bychom tam mohly jít společně.

Musím se opravdu smát, protože jsme tím tehdy byly úplně posedlé, pořád jsme kvůli tomu otravovaly a škemraly. Ničeho jsme ale nedosáhly. Vzpomínám si na den, kdy jsme s tímhle plánem přišly. Zcela živě si to vybavuju. Byly jsme u Sylvie na zahradě, ležely jsme na lehátkách na terase a cítily se všelijak. Ale když nás to napadlo, hned se nám zvedla nálada. Naše mámy z nás byly úplně paf. Musely vidět, že nám na tom hodně záleží a jsme v naší snaze dost vytrvalé.

Chci o tom Sylvii napsat, ale zdá se mi hloupé jí pořád posílat zprávy, když mi neodpovídá – ostatně stejně teď chystá večírek.

Několik minut přemýšlím, co si vzít na sebe, a nakonec se rozhodnu pro džínové overalové šortky se světle šedým tričkem, k tomu si vezmu tmavě modrou mikinu s kapucí, protože bude chladno. Nastalo období roku, kdy je poznat, že už je ta nejlepší část léta za námi. Slunce zapadá dřív, vzduch je čerstvější a ohlašuje se podzim.

Možná že podzim nějakým způsobem žárlí na léto. Zajímalo by mě, jestli podzim sám sobě říká: *Já jsem taky dobrý. Za mého panování se slaví Halloween, dozrávají jablka, pečou se jablečné donuty. Já jsem taky dobrý! Prosím, mějte mě rádi!*

Seběhnu ze schodů a uvidím mámu, jak si na gauči v obýváku čte. „Můžeme jet?“ zeptám se jí. Samozřejmě že bych mohla jít k Sylvii sama, protože jsou to jen tři bloky, ale mamka si potřebuje něco zařídit, takže mi slíbila, že mě odveze.

„Jo,“ usměje se.

Táta, v zástěře značky LakeLife s obrázky kajaků, griluje na zadní terase lososa a čínskou klobásu.

Tuhle zástěru mu máma dala před pár lety k narozeninám. Vyrostl v malé obci uprostřed jezerní oblasti v lesnaté části Massachusetts a stále se mu po ní dost stýská. Jeho táta, můj dědeček, měl za úkol vždycky od května čistit každé ráno jezero. Brázdil je na velkém oranžovém člunu a vysával z vody všechny nečistoty. Tátova rodina byla jednou z mála, která zde žila celoročně; většina lidí tam bydlela jen přes léto.

Když přijedeme k Sylviině domu, stojí na trávníku obrovská cedule, na níž je duhovými písmeny napsáno VŠECHNO NEJLEPŠÍ, SYLVIE!

Vyndám si z kufru dárek (džínovou bundu s nášivkami jejích oblíbených symbolů – noty, duha, znak míru, srdce a slunce). Když jsme ji s mamkou kupovaly, tolik se mi líbila, že jsem ji poprosila, aby mi podobnou také pořídila.

Sylvii baví, když si může s někým sladit oblečení, takže si určitě někdy naplánujeme, že si ji oblékneme obě dvě ve stejný den.

„Ahoj, mami.“

„Ahoj, Len. Vyzvednu tě v devět.“

„Fajn. Užijte si lososa.“

„A dobře se bav, jo?“

Zavírám dveře, jsem trochu zmatená. Co to mělo znamenat? Samozřejmě že se budu bavit. Je to přece večírek.

Projdu zadní kovanou brankou a první, koho uvidím, je Tereza. Přivazuje na židle balónky. Sylviin táta instaluje obrovské venkovní filmové plátno, zatímco hraje písnička Taylor Swift. Ne moc nahlas, spíš jako kulisa.

Zpočátku si mě nikdo nevšimne; tohle nesnáším. Chcete někam přijít a hned být přivítání. Jako třeba: „Ahoj Eleni!“ Samozřejmě chcete slyšet taky: „Hurá! Už jsi tady, můžeme začít!“ Není to bezpodmínečně nutné, ale na druhou stranu: když někam vejdete, ale nikdo si vás ani nevšimne, není to příjemné. Dost vás to rozhodí. Jako byste museli něco dohánět, ve všem se rychle zorientovat, setřást ze sebe pocit, že je něco zcela špatně, a čekat, až všechno vyšumí a budete se zase cítit normálně.

Sylvie tu zatím není, možná se ještě připravuje, a tak přistoupím k Tereze, která váže balónky.

„Ahoj Terezo,“ řeknu a stáhnou si jednu nohavičku šortek. Dárkovou tašku se Sylviinou novou džískou položím opatrně na proutěnou sedačku v rohu terasy.

„Ahoj Leni.“ Usměje se, ale ruce ke mně nevztáhne. Možná se neobjímáme. Objímaly jsme se vlastně dřív? Už si ani nevzpomínám.

„Jaké jsi měla prázdniny?“ zeptám se.

„V pohodě,“ pokrčí rameny. „Nic zvláštního. Byla jsem hodně u babičky. A ty?“

„Hm, taky v pohodě.“ Strčím si ruce do kapes.

„Jenom v pohodě? Ty tábor přece zbožňuješ!“ podotkne převapeně.

„Ale jo, dobrý. Nevím. Byla docela zábava.“

Tereza chvíli váhá a pak řekne: „Sylvie je uvnitř. Už se převlékala snad stokrát. Vždyť víš, jaká je.“

Zasměju se. „Jo, samozřejmě. Je tak trochu zázrak, že vůbec chodí do školy oblečená.“

„Co?“ Divně se na mě podívá.

„Myslím to tak, že se nikdy nemůže rozhodnout, co si má vzít na sebe. Ne že by přišla do školy nahá.“ Zasměju se.

„Aha. Hm. Jo.“

„Můžu ti pomoci přivazovat balónky?“ zeptám se jí a cítím naléhavou potřebu něco dělat.

„Jasně. Jdi si pro nějaké tamhle.“ Ukáže do rohu terasy, kde stojí obrovský černý pytel.

Vykročím k němu a vtom vyjde z domu Sylvie, která se drží za ruce s Annie a Palomou. Na sobě mají stejná mátově zelená tílka a džínové sukně s rozřepenými okraji. Paloma a Sylvie je mají krátké, ale Annie samozřejmě dlouhou. Je na dlouhé sukně vysazená. Všechny mají vlasy spletené do copánků.

Měly v plánu se sladit? Určitě ano. Ale Tereza mezi ně nezapadá. Má na sobě letní šaty se špagetovými ramínky. Uvědomuju si, že musely přijít dřív a pomáhat jí s přípravou večírku, ale mě o to Sylvie nepožádala.

V krku mi žhne, jako bych polykala rozpálený marshmallow. V tu chvíli mám pocit, že sem nepatřím, a nenávidím svůj šortkový overal. Nabývám dojmu, že jsem oblečená jako batole.

„Všechno nejlepší k narozeninám, Sylvie!“ křičím hlasi-
těji a veseleji, než to ve skutečnosti cítím. Připadám si přitom
trapná a tak trochu jako slon v porcelánu.

„Děkuju, Leni,“ usměje se na mě oslavenkyně.

Trochu se mi uleví, protože když mi lidé říkají Leni, mám
skvělý pocit, že je všechno tak, jak má být, zkrátka v pořádku,
normální a že není čeho se bát.

Přivazuju balónky k židlím, Tereza taky, ale Paloma, Annie
a Sylvie tancují kolem, jako kdyby byla tahle oslava uspořádaná
pro ně tři, a ne kvůli Sylviiným narozeninám. Chtěla bych, aby
toho nechaly. Ani nevím, co přesně dělají, ale chci, aby s tím
přestaly.

Když mi Sylvie řekla, že s holkami strávila celé léto, došlo
mi, že to takhle bylo vždycky, když odjedu na tábor. Chodí spolu
na pláž, k bazénu a do Longportu na kuželky, pořádají rodinné
grilovačky, filmové večery a mnoho dalšího, ale když se pak
vrátím domů, je všechno zase jako dřív: Sylvie a Eleni jsou stále
nejlepší kamarádky jako vždycky.

Obě jsme samozřejmě součástí větší skupiny. Ale ve skuteč-
nosti jsme jejím středem, srdcem naší party.

Jenže teď už to tak nevypadá. Připadá mi, že se něco změ-
nilo, a nebyla jsem na to připravená, nikdo mě nevaroval, nikdo
mi nic nenaznačil.

Sevřel se mi žaludek. Ne, ne, ne! Tohle se mi nelíbí. Chci, aby
to přestalo.

Přesně toho jsem se bála, ale zdá se, jako bych si to přivolala;
a teď se to děje přímo před mýma očima. Je to pravý opak toho,
co si opravdu hodně přejete – a skutečně se to pak stane.

Zbývá ještě přivázat pár balónků; udělám to a pak se sna-
žím přiblížit k Sylvii, Palomě a Annie. Ale zdá se, jako by okolo
nich byla bublinková fólie nebo elektrický ohradník, jaký mívají

někteří lidé pro psy. Sotva se k nim dostanu blíž, ucítím, jak se do mě zarává jakýsi neviditelný drát, co mi znemožňuje dostat se dál.

Poskakují kolem, zaklánějí hlavy a neustále se smějí, jako by všechno bylo neuvěřitelně vtipné.

„Vážně,“ reaguje Paloma na všechno, co říká Annie.

Tereza a já jsme tady sice s nimi, ale vlastně ne tak docela. Stojíme trochu stranou, ovšem dost na to, abychom vypadaly jako dvě různé skupiny. Vzduch je najednou hustý, jako kdybychom se zasekly a nemohly se pohnout. Přemýšlím, co bych řekla, ale vůbec nic mě nenapadá. Nedokážu si vzpomenout na jedinou věc. Podívám se na Terezu a snažím se zjistit, jak se cítí.

„Neřeším je, fakt,“ zašeptá mi Tereza po pár vteřinách, když přivazujeme poslední balónky. „Už mě ani nebaví.“

„Vážně ne?“ zachraptím.

„A tobě snad připadají zábavné?“ zeptá se drsným a uštěpačným tónem.

Podívám se jejich směrem a chci říct, že ano, protože se zjevně dobře baví, a mně je líto, že tam nejsem a nesměju se s nimi. Chci být přímo v centru dění a nevím, proč nejsem. Měla bych tam být.

Tereza ani nečeká, až odpovím. „Každopádně se dost těším na střední školu, budu mít každou hodinu s jinou skupinou a poznám spoustu dalších lidí,“ prohlásí. „Bez urážky, Leni. Ty jsi v pohodě. Jen už mi to po těch letech, které společně travíme v jedné třídě, připadá nudné.“

„Jasně,“ pokrčím rameny.

S balónky jsme hotové a já si přeju, aby jich bylo víc, protože najednou nevím, co mám dělat s rukama. „Bylo to s nimi takhle celé léto?“ zeptám se.

„Nebyla jsem tady nijak často,“ odpoví udiveným tónem Tereza, jako bych to přece měla vědět. „Většinu prázdnin jsme strávili u babičky v Marylandu. A když jsem byla tady, vždycky jsem měla pocit, že jim nevadí, když tu jsem, ale vyloženě nadšené z toho nejsou.“

Strčím si ruce do kapes a snažím se nedívat směrem k holám, i když se mi oči stáčíjí jejich směrem.

Tohle jsem nečekala – možná jsem měla, ale nečekala.

„Co se to s nimi podle tebe stalo?“

„Nemám tušení. Ale už to neřeším.“

Když tohle někdo řekne, nabývám dojmu, že by si třeba moc přál danou záležitost neřešit, ale přesto to v něm hlodá.

Jdu ke stolu s občerstvením, vezmu si chipsy a guacamole a pak si odnesu talíř k houpací síti, u které stojí Sylvie, Annie a Paloma. Mám pocit, jako bych měla na podrážkách tenisek přilepenou žvýkačku, tak špatně se mi jde. Ale musím to udělat. Musím tam být s nimi.

„Ahoj lidi,“ pozdravím je. „Sylvie, to guacamole je moc dobré.“

„Je, že?“ usměje se. „Máma našla na internetu nový recept.“

Paloma se ušklíbne. „No, až tak nový není. Dala ho před pár týdnů mojí mamce a ona nám ho udělala. Měli jsme pak na přespávačce asi osm misek guacamole, beze srandy!“

Nejsem si jistá, jestli mluví ke mně, k Annie, nebo k nám oběma.

„Byla jsem tam,“ vykulí Annie oči. „Jo, a vzpomínáš si na naši kapelu Avokáda?“

Copak ony mají nějakou kapelu? Ani jedna z nich nehraje na žádný nástroj.

Všechny se začnou smát a stále dokola opakují slovo avokáda. A já tam jen stojím a snažím se neupustit talíř. Chci se

Annie a Palomy zeptat, jak prožily prázdniny. Chci, aby se mě zeptaly na ty mé.

Jako bych tu byla s nimi, ale zároveň milion mil daleko.

O pár minut později dorazí Anjali a další holky z výtvarného kurzu a já jsem nesktečně vděčná, že je na tomhle večírku konečně víc lidí. Do školy s námi chodí jen Anjali. Ostatní holky navštěvují školu v Hardwicku, kde budou i pokračovat. Hardwick je sousední město, poměrně blízké. Dokonce existuje i jedno místo, kde můžete stát doslova jednou nohou v Longportu a druhou nohou v Hardwicku.

„Omlouváme se, že máme trochu zpoždění! Taky se omlouvám, že jsem musela přijít v sári!“ Anjali se sama sobě zasměje. „Upřímně řečeno, neomlouvám se, protože je to můj nejoblíbenější vtip.“

„Dobrý, Anji.“ Usměju se a náhle pociťuju obrovskou potřebu být jí nablízku. Nikdy nepatřila mezi mé nejlepší kamarádky, ale jako má vzdálenější kamarádka mi byla vždycky milá. Je praštěná, hloupoučká a zároveň přátelská. Upřímně řečeno: na tomhle večírku potřebuju mít vedle sebe přesně takového člověka.

Na tomhle večírku, který jsem POMÁHALA PLÁNOVAT! křičím v duchu.

„Jaká byla hodina indického tance?“ zeptám se jí po doušku perlivé limonády. Jsme na terase u stolu, kam Sylviina máma pokládá další jídlo: misky s brambůrky a křupkami, pestrou nabídku sýrů jako na nějaké výjimečné akci, další tortillové chipsy a několik malých keramických misek s guacamole.

„Úžasné jako vždycky,“ usměje se a uvelebí se na jedno z lehátek. „Přijdeš letos na moje vystoupení? Doufám, že jo!“

„Ano, samozřejmě,“ usměju se. Myslím, že bych šla kamkoli, kam by mě teď kdokoli pozval.